

İnsanın kendini övmeden başkasını övmesi mümkün mü? *Ne kadar güzelsiniz hanımefendi, bende de maşallah bu güzelliği göreceğ göz var.*

Pek başıma gelmiyor Allahtan, biri beni övecek olsa kaçacağım geliyor. Övgünün bildiğim tek faydası, henüz yarım olan ama tam olma ihtimali bulunan yetenekleri geliştirmesi. Biri eğri büğrü de olsa keman çalıyor ve ümit veriyorsa, yüzüne söylenecek *ne güzel çaldın* onu mutlu edebilir ve çalışmasına faydası olur ancak *tam olmuş* veya *olma ihtimali bulunmayan* için övgünün faydası yok.

*Tam olmuş* derken, çalışmayı bırakacak kadar tam olmuştan bahsetmiyorum. Kimsenin böyle bir mertebesi olacağını da sanmıyorum. *Ars longa, vita brevis* ve insanın ilerlemesi gerek. *Tam* derken *çalışınca oluyor* safhası. Oraya kadar överek itelemek gerekebiliyor.

Bir defa *Çalışınca oluyor* safhasına gelince övgünün etkisi bence olumlu değil. Bu safhada insana yeni problemler ve heyecanlar gerek, övgü değil. Biraz daha zor bir kompozisyona uğraşmak, biraz daha iyi yazmak, biraz daha ileri düşünebilmek... Daha zor sorular sormak lazım, *ne güzel yazıyorsun*'un faydası yok.

*Çalışsa da olmaz* insanlar için ise övgünün sonucu hayal kırıklığı oluyor. *Şemsiye yapmaya devam edin* diyebilmek de lazım, herkese *çok yeteneklisin* demek hem muhataba, hem yeteneğe karşı hata.

Beni bu sıralar İtalyanca ve Çince konusunda övebilirsiniz, Almanca konusunda övmeyin, *çalışsam da olmaz*'a kanaat ettim. İstatistik ve R programlama dili konusunda da övebilirsiniz, belki bir faydası olur ama genel programlama konusunda övmeye gerek yok. Onda *çalışınca oluyor* safhasına geldim sanırım. Yazılar konusunda ise kararsızım. Bence o konuda da övmeyin, cevaplayamayacağımı düşündüğünüz sorular sormak daha iyi; hem övgü yerine geçer, hem de böyle saçma konularda yazı üretmek zorunda kalmam..

Gördüğünüz gibi zaten övgüye ihtiyacım yok, gerekirse kendimi övebiliyorum.